

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **T.T.**
bytem Č. 510/7, P. 4
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2017, č. j. 154941/2015/KUSK-DOP/KOR, sp. zn. SZ_154941/2015/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označenému rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, Odboru správního (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 10. 2015, č. j. DP/2515/15/R-KR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žalobce shledává napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné zejména z následujících důvodů:

3. Podle žalobce došlo dne 22. 10. 2016 k prekluzi spáchaného deliktu, a to podle § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 22. 10. 2015, čímž se přerušila jednoletá promlčecí doba, po jejímž uplynutí zaniká odpovědnost za přestupek. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 7. 12. 2017.
4. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 125g zákona o silničním provozu z důvodu, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se deliktech žalobce a ani za ně neuložil společnou pokutu. Žalobce uvedl příkladmo čísla jednací některých řízení a navrhl, aby si soud vyžádal uvedené spisy a posoudil, ve kterých případech mělo být vedeno společné řízení.
5. Žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí i v tom, že ve výroku je nedostatečně popsán skutek, kterým mělo dojít k naplnění dané skutkové podstaty. Podle žalobce není z výroku patrné konkrétní jednání, kterým mělo dojít k porušení pravidel provozu, a také nebyl uveden zákon, podle něhož mělo k porušení pravidel dojít. Výrok rozhodnutí také neobsahuje další znaky skutkové podstaty, a to název automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy a informaci o tom, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Ve výroku též nejsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a také absentuje informace o tom, že bylo rozhodováno ve společném řízení. Žalobce také namítal, že správní orgán překročil své pravomoci, když mu určil způsob úhrady pokuty a nákladů řízení.
6. Žalobce dále namítal i porušení zásady bezprostřednosti tím, že správní orgán neprovedl ústní jednání a žalobci tak nebylo umožněno se bezprostředně účastnit dokazování. V této souvislosti vyjádřil i pochybnosti o tom, jestli vůbec nějaké dokazování proběhlo, protože správní spis neobsahuje žádný protokol o provedeném dokazování.
7. V dalším žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, když správní orgán pouze konstatoval, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, že vykazuje znaky přestupku a že došlo k porušení pravidla provozu. Žádným způsobem však tyto závěry neodůvodnil, ani neprokázal. Dále se správní orgán nezabýval otázkou, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Také nebyly řešeny podmínky měření rychlosti obecní policií podle § 79a zákona o silničním provozu a podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o obecní policii“). Žalobce má tak za to, že je nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že měření bylo provedeno nezákonně. Žalobce má za to, že je dokonce prokázáno, že měření bylo provedeno nezákonně, protože úsek měření rychlosti nebyl označen příslušnými dopravními značkami č. IP 31a a č. IP 31b. Nutnost užívání těchto značek dovozuje z ustanovení § 24b odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nejvhodnějším způsobem informování veřejnosti je užití příslušných dopravních značek. Žalobce považuje praxi neoznačování úseků měření rychlosti za diskriminační pro přespolní řidiče, kteří nejsou informováni o tom, že k měření v daném úseku dochází. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů také proto, že se správní orgány nezabývaly materiální stránkou přestupku. Dále podle žalobce nepopsal správní orgán hodnocení provedených důkazů a také bez jakéhokoli zdůvodnění odečetl od naměřené rychlosti odchylku, což je postup nepřezkoumatelný, protože způsob fungování silničních rychloměrů není obecně znám, a proto, pokud je pro určitý rychloměr stanovena jakási

odchylka, měla být řádně prokázána a odůvodněna. Podle žalobce nemá skryté měření rychlosti obecní policií oporu v zákoně. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 11, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123, ve kterých bylo vysloveno, že pořizování záznamu veřejnou mocí zcela bez vědomí kontrolované osoby jako důkazního prostředku je přípustné pouze tehdy, je-li tento postup v souladu se zákonem a zároveň je takový zásah nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle žalobce český právní řád nezakotvil žádný právní základ pro utajované pořizování audiovizuálních záznamů orgány veřejné moci pro účely správního řízení. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné i z důvodu, že správní orgán odečetl od naměřené hodnoty 3 km/hod., aniž by uvedl, na základě jakého podkladu je takový postup legitimní. Správní orgán se měl podle žalobce také zabývat tím, komu použitý rychloměr patřil, a tuto otázku měl řešit *ex officio*. Dále žalobce namítl, že ověřovací listy k použitým rychloměrům byly vydány v rozporu se zákonem, protože uvedené rychloměry ověřoval přímo jejich výrobce, což je v rozporu s § 14 správního řádu. A v závěru tohoto žalobního bodu žalobce namítl, že není zřejmé, zda správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože v rozhodnutí není uvedeno, zda správní orgány zkoumaly, zda není nová právní úprava pro žalobce příznivější, přičemž považuje minimálně zákon o odpovědnosti za přestupky za příznivější.

8. Žalobce také namítl, že je objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek v rozporu s ústavou a nemá pozitivní vliv na zvýšení bezpečnosti silničního provozu.
9. V předposledním žalobním bodě žalobce uvedl, že je praxe tuzemských správních orgánů diskriminační vůči českým provozovatelům motorových vozidel, protože jsou oproti zahraničním provozovatelům motorových vozidel postihováni za přestupky páchané řidiči těchto vozidel, kdežto zahraniční provozovatelé vozidel postihováni nejsou z důvodu komplikovanosti a zdoluhavosti vedení správního řízení.
10. V posledním žalobním bodě se žalobce dovolává uplatnění právní úpravy, která byla podle jeho názoru účinná v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 a která vyžadovala pro naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele motorového vozidla i zavinění. Podle žalobce je nutné aplikovat právní úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, jelikož se jedná o právní úpravu výhodnější pro žalobce (obviněného z přestupku, dříve správního deliktu). V této souvislosti žalobce poukázal i na dle jeho názoru jinou účinnost zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), a to až od 13. 7. 2017, nikoli již od 1. 7. 2017, jak je uvedeno v čl. CCLVII tohoto zákona. Podle žalobce nemohl tento zákon nabýt účinnosti dříve než 15. dnem od vyhlášení ve Sbírce zákonů z důvodu, že zákonodárce nikde neodůvodnil existenci naléhavého obecného zájmu, který je podmínkou pro stanovení dřívějšího počátku účinnosti.
11. Dne 15. 2. 2018 doručil žalobce soudu sdělení o opravě písařské chyby, jelikož v žalobě uvedl nesprávné datum vydání napadeného rozhodnutí, a to 7. 12. 2017 namísto 30. 11. 2017.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení

a popsal skutečnosti, které považuje za nesporné, dále uvedl, že s ohledem na ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, se řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Dále uvedl, že žalobce nepředložil žádné důkazy, kterými by v souladu s ustanovením § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu prokázal, že za přestupek (dříve správní delikt) neodpovídá. Žalovaný dále uvedl, že žalobce po celou dobu správního řízení ničeho netvrdil, vyjma tří vyjádření, v nichž uvedl jméno údajného řidiče, ovšem vždy se jednalo o osobu, jejíž jméno užívá společnost F.C. velmi často, a jednalo se pouze o obstrukci v řízení. V případě, že žalobce zůstával nečinný, musí nést následky svého vědomého jednání. Podle žalovaného neunesl žalobce důkazní břemeno, a to až do konce koncentrace řízení. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, podle kterého se nemohou soudy zabývat novými důkazy, které nebyly z důvodu pasivity žalobce předloženy již ve správním řízení.

13. Podle žalovaného se žalobce nemůže úspěšně domáhat konstatování prekluze správního deliktu, protože se musí aplikovat ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve kterém je stanoveno, že odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu pak odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
14. K námitce vztahující se k nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že s ohledem na číselnou řadu žalobcem uváděných řízení je zřejmé, že každé řízení bylo zahájeno v jinou dobu a není možné spojit řízení v různých fázích. A taktéž, je-li řízení o přestupku zastaveno, nelze ho již znovu zahájit.
15. K vadám výroku rozhodnutí uvedl, že je toho názoru, že je skutková podstata vypsána a dále specifikována dostatečně konkrétně a je uvedeno přestupkové jednání ve znění skutkové podstaty upravené zákonem. Zároveň není pravdivé tvrzení žalobce, že se lze o překročení nejvyšší dovolené rychlosti dočíst až v odůvodnění, a zároveň z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že bylo rozhodováno o třech deliktech ve společném řízení. Žalovaný má též za to, že nedošlo k překročení pravomoci, když byl žalobci stanoven způsob uhrazení pokuty a nákladů řízení bankovním převodem na účet.
16. K námitce porušení zásady bezprostřednosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, podle kterého nemusí být nařízení ústního jednání nezbytné, a to s ohledem na shromážděné důkazy.
17. Obsáhleji se žalovaný vyjádřil k námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Důkazy, které byly v průběhu řízení shromážděny, i jejich hodnocení považoval za dostatečně srozumitelné. Ohledně naplnění podmínky pro vznik protiprávního jednání odkázal na ověřovací listy automatizovaných technických prostředků, ze kterých jednoznačně vyplývá, že šlo o automatizované technické prostředky. K odečtení odchylky měření uvedl, že radary jsou schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod při zjištěné rychlosti do 100 km/hod. Žalovaný také nesouhlasil s tím, že byl ověřovací list vydán v rozporu se zákonem, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12.

2010, č. j. 5 As 81/2009 – 101, který se s touto otázkou již vypořádal a dospěl k závěru, že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem. Podle žalovaného také není důvodná námitka, ve které žalobce poukazoval na to, že správní orgán neuvedl, v jakém znění byla aplikována právní úprava. V napadeném rozhodnutí bylo jednoznačně uvedeno, že byl aplikován zákon o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ohledně polemiky žalobce s postupem souladným s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, odkázal žalovaný na znění § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanovuje povinnost dokončit řízení pravomocně neskončená před nabytím účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy.

18. Žalovaný v souvislosti s namítanou protiústavností ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu uvedl, že žalobce mohl a měl jako provozovatel vozidla uvést, kdo byl řidičem vozidla, tím by se zbavil odpovědnosti, a pokud tak vědomě neučinil, musí nést následky svého konání. Žalovaný dále uvedl, že ani případné zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nemá vliv na projednávaný případ, neboť sankce byla v uvedeném případě ukládána i podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
19. K námitce diskriminace tuzemských provozovatelů motorových vozidel oproti zahraničním provozovatelům motorových vozidel žalovaný uvedl, že tvrzení žalobce není pravdivé, neboť české správní orgány zasílají oznámení o porušení právních povinností i do zahraničí.
20. Žalovaný považoval za nedůvodnou i námitku týkající se nevypořádání se se zaviněním žalobce, a to z důvodu, že podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v aktuálním znění, je odpovědnost fyzické osoby za přestupek objektivní a podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Podle žalovaného je nesporné, že správní delikt provozovatele vozidla podle staré právní úpravy i podle nové právní úpravy nevyžadoval zavinění ani v jednom z případů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

21. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel celkem tři oznámení o podezření ze spáchání přestupku, a to ze dne 10. 6. 2015, ve kterém bylo konstatováno, že „[d]ne 8. 6. 2015 v 16:53 hod. v Kladně, ul. Cyrila Boudy, řidič vozidla tov. zn. Škoda, barva hnědá, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost – rychlostní limit 50 km/h, naměřeno 68 km/h, po odečtu odchyldky měření skutečná rychlost 65 km/h. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7M v. č. 0014/03 (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy), v úseku určeném Policií České republiky.“ Druhé oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo ze dne 3. 6. 2015 a bylo v něm uvedeno, že „[d]ne 1. 6. 2015 v 13:42 hod. v Kladně, ul. Cyrila Boudy, řidič vozidla tov. zn. Škoda, barva hnědá, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost – rychlostní limit 50 km/h, naměřeno 68 km/h, po odečtu odchyldky měření skutečná rychlost 65 km/h. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7M v. č. 0014/03 (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy), v úseku určeném Policií České republiky.“ Třetí oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo ze dne 2. 7. 2015 a bylo v něm uvedeno, že „[d]ne 30. 6. 2015 v 18:06 hod., v Kladně, ul. Cyrila Boudy, řidič vozidla tov. zn. Škoda, barva hnědá, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost – rychlostní limit 50 km/h, naměřeno 59 km/h, po odečtu odchyldky měření skutečná rychlost 56 km/h.“

Měření bylo prováděno silničním rychloměrem Unicam VELOCITY3 (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy), v úseku určeném Policií České republiky.“

22. Dne 25. 6. 2015 byly žalobci doručeny dvě výzvy a dne 8. 7. 2015 byla žalobci doručena třetí výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu překročení rychlosti v obci neznámým řidičem a spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků.
23. Zmocněnec žalobce sdělil správnímu orgánu I. stupně ke všem třem skutkům, že se jich měl dopustit pan L.Y.. Správní orgán I. stupně všechny tři věci odložil podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
24. Dne 9. 9. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
25. Dne 21. 9. 2015 obdržel správní orgán I. stupně odpor žalobce, ve kterém zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případné podjatosti. Součástí odporu byla i plná moc udělená žalobcem zmocněnci společnosti F.C.
26. Dne 22. 10. 2015 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby ve dnech 1. 6. 2015 v 13:42, 8. 6. 2015 v 16:53 a 30. 6. 2015 v 18:06 hod. při užívání výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Za uvedené jednání byla žalobci uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
27. Dne 9. 11. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce, ve kterém žádal o stanovení přiměřené lhůty pro doplnění odvolání. Správní orgán I. stupně stanovil lhůtu pro doplnění odvolání na 10 pracovních dnů ode dne doručení výzvy k doplnění odvolání. Žalobce dne 16. 11. 2015 doplnil podané odvolání, ve kterém uvedl, že došlo ke krácení jeho práv, když nebylo nařízeno ústní jednání, a dále že správní orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu, ale měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce.
28. Dne 30. 11. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, který zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

29. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

30. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

31. Ještě než soud přistoupí k posouzení žalobních bodů, uvádí, že ve většině žalobních bodů žalobce namítá nedostatky prvostupňového rozhodnutí, případně obecně brojí proti oběma rozhodnutím, aniž by specifikoval, jestli se uvedené chyby dopustil pouze správní orgán I. stupně a žalovaný se s tímto pochybením nevypořádal, nebo jestli se uvedeného pochybení dopustily oba správní orgány zároveň. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, a žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Zároveň také platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. vždy směřuje proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně (zde žalovanému). Avšak pro účely soudního přezkumu správních rozhodnutí jsou rozhodnutí obou stupňů správních orgánů vnímána jako celek, to znamená, že ač správní soudy přezkoumávají a případně ruší především rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí přihlížejí k předchozímu správnímu řízení a rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň však žalobce nemá na zrušení prvostupňového rozhodnutí právní nárok, neboť na rozdíl od ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s., které stanovuje v okamžiku důvodnosti žaloby povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení důvodů pro zrušení prvostupňového rozhodnutí soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106, sb. NSS č. 1456/2008).
32. Soud také nepřehlédl, že žalobce uplatnil v průběhu správního řízení pouze dvě věcné odvolací námitky. Žalobce však mohl většinu námitek, v tomto případně žalobních bodů, uplatnit již ve správním řízení, a to z důvodu, že směřují zejména proti kvalitě výroků nebo odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, zároveň ale nejsou tyto žalobní body z přezkumu soudem vyloučeny. Vyloučeny jsou pouze v tom rozsahu, ve kterém je zpochybňována zákonnost postupu žalovaného z důvodu, že se dopustil procesních vad, když se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ale žalobce ve správním řízení neuplatnil. Soud musí postupovat s ohledem na princip plné jurisdikce, na možnost obhajoby obviněného z přestupku spočívající i v naprosté pasivitě ve správním řízení a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71) přihlídnout k tomu, co žalobce nadnesl v žalobě.
33. Závěrem této úvodní části k vypořádání žalobních bodů soud ještě konstatuje, že podaná žaloba je sice velmi obsáhlá, ovšem argumentačně poněkud chudá, neboť žalobce pouze aplikuje procesní strategii, ve které se snaží zpochybnit maximální množství faktických informací a údajů uváděných správními orgány a tím se snaží dovést do extrému povinnost správních orgánů svá rozhodnutí odůvodnit a v podstatě je rozpitvat do posledního slova,

aniž by byl žalobce schopen předložit jakékoli důkazy svědčící o opaku, než co správní orgány v napadených rozhodnutích uvedly. Odůvodnění správního rozhodnutí je podmínkou jeho přezkoumatelnosti, ovšem v případě, kdy žalobce zpochybňuje kvalitu určitých důkazů poprvé až v rámci žaloby, nemůže se úspěšně domáhat toho, aby soud konstatoval, že správní orgány postupovaly nezákonně, když podrobně neuvedly, proč ten který konkrétní důkaz byl přípustný, když v rámci správního řízení žalobce žádné námitky neuplatnil. Správní orgány nemohly z důvodu pasivity žalobce vědět, co by vlastně měly zpochybnit. Je třeba rozlišovat případy, kdy účastník správního řízení je aktivní a předkládá na svou obhajobu určitá tvrzení, která pak musí správní orgány vyvrátit, nebo popř. postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely prapodivné konstrukce vyvracející spáchání přestupku nebo správního deliktu, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS.

Prekluze

34. Podle žalobce došlo dne 22. 10. 2016 k prekluzi spáchaného deliktu, a to podle § 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky z důvodu, že správní orgán I. stupně rozhodl dne 22. 10. 2015, čímž se přerušila jednoletá promlčecí doba, po jejímž uplynutí zaniká odpovědnost za přestupek. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až dne 7. 12. 2017. Žalobce dále vyjádřil přesvědčení, že se neuplatní pravidlo podle § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které vylučuje, aby k promlčení došlo dříve než podle dřívější právní úpravy, poněvadž je toto pravidlo podle žalobce v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
35. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
36. Žalobce se opakovaně dovolává výše uvedeného ustanovení, avšak pouze s odkazem na poslední větu citovaného článku. Je však třeba zdůraznit, že neplatí pravidlo, že se použije všech pozdějších zákonů, které jsou pro pachatele činu příznivější, ale pouze takových, které zakotvují trestnost určitého jednání (anebo nově trestnost tohoto jednání vůbec neupravují) a případně ho sankcionují určitým (v případě aplikace nové úpravy zpravidla nižším) trestem. Je proto třeba zkoumat, zda nové právo převzalo staré skutkové podstaty, a pokud ano, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle starého práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, sb. NSS č. 461/2005).
37. K otázce odpovědnosti se vyjádřil i Ústavní soud a to ve čtvrtém výroku v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93 tak, že „[o]tázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec a tím spíše otázka promlčení nepatří v České republice do oblasti těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou podle článku 3 Ústavy součástí ústavního pořádku resp. ústavního pořádku České republiky. Listina základních práv a svobod v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat, a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat. V důsledku toho předpisy o promlčení a promlčecích lhůtách, zejména ustanovení, po jakou dobu může být čin, který je prohlášen za trestný stíhán, nelze chápat jako předmět úpravy čl. 40 odst. 6 Listiny.“

38. Odpovědnost pachatele správního deliktu/přestupku znamená jeho povinnost snést nepříznivé následky stanovené právními normami za to, že porušil svou právní povinnost tím, že se dopustil jednání naplňující některou ze skutkových podstat správního deliktu nebo přestupku. Mezi znaky skutkové podstaty patří objekt, objektivní stránka, subjekt, subjektivní stránka a definovaná protiprávnost (trestnost) tohoto jednání. Protiprávnost (trestnost) jednání nastává automaticky tím, že je uvedené jednání zařazeno v zákoně v konkrétní kategorii, srov. např. ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ „Netrestnost“ je pak případně spojena s projevem zvláštních okolností jednání, například s nedostatkem věku pachatele, krajní nouzí či nutnou obranou. V takovém případě se nejedná o trestné jednání, byť formálně naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu nebo přestupku, protože je dána závažná okolnost, a to od samého počátku jednání případného pachatele, která převažuje nad zájmem společnosti toto, za jiných okolností postižitelné, jednání trestat.
39. Kategorie trestnosti, jak ji uvádí čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod tak dopadá pouze na posouzení konkrétního jednání pachatele v daném okamžiku a nikoli na okolnosti nastupující po uplynutí let (zánik odpovědnosti prekluzí). Trestnost podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod posuzuje, jestli jednání pachatele bylo podle dosavadní úpravy trestné a jestli je trestné i v případě, dopustil-li by se ho pachatel v době účinnosti nového zákona. Taktéž jsou tomuto hodnocení podrobeny okolnosti vylučující protiprávnost daného jednání (věk, krajní nouze, nutná obrana), a to podle zákona účinného v době jednání pachatele a opět i podle právní úpravy nové, která by se aplikovala na jednání uskutečněné v době její účinnosti. Trestnost je jedna z podmínek odpovědnosti pachatele za spáchané jednání.
40. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, které je promítnutím principů čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod do postižitelnosti pachatele za protiprávní jednání, však není jeho doslovným obrazem. Ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a ostatně i § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovují, že „celá odpovědnost za přestupek“ nikoli jen trestnost se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku, vyjma případů, kdy je pozdější úprava pro pachatele příznivější. V tomto ohledu by se pak podle nového zákona mohla na zánik odpovědnosti za přestupek prekluzí uplatnit úprava novější, výhodnější pro pachatele, neboť prekluze má za následek zánik odpovědnosti (postižitelnosti za uvedené jednání v konkrétním místě a čase), ovšem nemá za následek zánik trestnosti (jakožto obecné kategorie vyjadřující škodlivost spáchaného jednání). Tato novější a pro pachatele výhodnější úprava by se tak neuplatnila na základě čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, ale na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, případně § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
41. Zároveň je ale třeba uvést, že přechodné ustanovení § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích (nikoli speciálním ustanovením k čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se na prekluzi vůbec neuplatní) a zákonodárce vyjádřil vůli ponechat v případě zániku odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí účinnou na konkrétní jednání tu právní úpravu, která stanovuje prekluzivní lhůtu delší. Toto přechodné ustanovení není v kolizi s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, protože neupravuje časovou působnost posouzení trestnosti spáchaného jednání odlišně od tohoto článku, ale modifikuje zánik odpovědnosti za přestupek/jiný správní delikt prekluzí.

42. Žalobní bod tak není důvodný, protože na základě přechodného ustanovení § 112 zákona o odpovědnosti za přestupky se na stanovení zániku odpovědnosti za správní delikt prekluzí užije úprava stanovená v zákoně o silničním provozu a nikoli lhůta podle zákona o odpovědnosti za přestupky, a podle zákona o silničním provozu k prekluzi správního deliktu nedošlo (*pozn. soudu: srov. ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem zákona o silničním provozu*).

Společné řízení

43. Žalobce namítal porušení ustanovení § 125g zákona o silničním provozu z důvodu, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících deliktech žalobce, jakož za ně ani neuložil společnou pokutu. Žalobce uvedl příkladmo čísla jednací některých řízení a navrhoval, aby si soud vyžádal uvedené spisy a posoudil, ve kterých případech mělo být vedeno společné řízení.
44. Podle ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu.
45. Podle ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu platí, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.
46. Správní soudy rozhodují na podkladě skutkových materiálů, které jim sporné strany opatří. Účastníci řízení, pokud chtějí být v řízení úspěšní, musejí svou aktivní činností přispět k tomu, aby měl soud dostatek skutkového materiálu pro své rozhodnutí. K tomu mohou přispět splněním své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Pokud účastníci řízení své povinnosti nesplní, soudní rozhodnutí vyzní v jejich neprospěch (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 6 As 2/2003 – 66).
47. Žalobce v tomto žalobním bodě nesplnil již povinnost tvrzení, neboť pouze obecně poukázal na to, že správní orgán nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, ani za ně neuložil společnou pokutu. Žalobce pouze příkladmo uvedl odkaz na čísla jednací různých rozhodnutí či příkazů, ze kterých však nelze ani náznakem získat indicii, že šlo o řízení, v nichž se protínala fáze řízení, kdy byly správní delikty žalobce současně projednatelné. Žalobce neuvedl žádné další doplňující údaje, na základě kterých by mohl mít soud důvodně za to, že mohlo dojít k porušení povinnosti vedení společného řízení podle § 125g zákona o silničním provozu. Pak by bylo i účelné a důvodné, aby si soud vyžádal příslušné správní spisy, z jejichž obsahu by ověřil, zda skutečně mělo být společné řízení vedeno.
48. Jelikož žalobce pouze obecně tvrdil porušení povinnosti správního orgánu vést společné řízení a stavěl tak soud do situace, že by si musel vyžádat předem neurčité množství správních spisů (z formulace žalobního bodu bylo zřejmé, že odkaz na čísla jednací neobsahuje uzavřený počet rozhodnutí a příkazů) a následně by musel namísto žalobce identifikovat, které spisy jsou k tomuto posouzení vhodné, přenášel by tak žalobce nepřipustně povinnost tvrzení na správní soud. Žalobce měl uvést alespoň elementární informace o řízeních, u nichž se domáhal přezkoumání, zda nemělo být vedeno společné řízení podle § 125g zákona o silničním provozu. Z uvedeného důvodu nepřistoupil soud

k vyžádání dalších správních spisů.

Vady výroku

49. Žalobce v tomto žalobním bodu uvádí více žalobních námitek, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu vad výroku rozhodnutí. První námitkou je, že správní orgán nepopsal skutek, kterým mělo dojít k naplnění dané skutkové podstaty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „[b]yl odvolatel uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), jejichž skutkovou podstatu naplnil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., neboť dne 01. 06. 2015 ve 13:45 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 68 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 15 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h), a dále dne 08. 06. 2015 v 16:53 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 68 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 15 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h), a dále dne 30. 6. 2015 v 18:06 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 59 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 6 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h), čímž dosud neznámý řidič porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a tím se dopustil přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“
50. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, uvedl, že „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. (...) V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“ V nyní projednávané věci je z výše uvedené citace výroku napadeného rozhodnutí (v porovnání s požadavky na míru specifikace výroku rozhodnutí o správním deliktu) zřejmé, jakými skutky byla porušena pravidla silničního provozu. Konkrétně šlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný uvedl její limit i rychlost dosaženou neznámým řidičem. Zároveň byl popsán skutek žalobce, který nezajistil, aby byly při užití vozidla dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu. Není tak pravdivé tvrzení žalobce, který uváděl, že až z odůvodnění rozhodnutí se lze dozvědět, že se jednalo o překročení nejvyšší povolené rychlosti v Kladně v ulici C. Boudy.
51. Žalobce dále namítal, že ani v odůvodnění není uvedeno, že neznámý řidič porušil

ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. K této námitce soud uvádí, že podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvedou právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, sb. NSS č. 3626/2018, vyložil, že „*správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje.*“ Příklad, který byl rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu předložen, se týkal situace, kdy výrok rozhodnutí a odůvodnění rozhodnutí obsahovaly pouze ustanovení § 10 odst. 3, § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, avšak nikde nebylo uvedeno ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož řidič nesmí zastavit a stát na přechodu pro chodce.

52. Ve výroku napadeného rozhodnutí však bylo uvedeno, že se řidič dopustil skutku, naplňujícím znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Uvedená norma pak není ani odkazující normou ani normou blanketní, neboť zcela konkrétně stanovuje, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Zároveň, jak bylo citováno výše, správní orgány uvedly i rychlostní limit, který byl neznámým řidičem porušen, tedy nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h⁻¹, který vychází z ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Soud připouští, že by výrok rozhodnutí byl přesnější, uvedl-li by žalovaný odkaz na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, zároveň ale nepovažuje žalobní bod za důvodný, neboť správní orgány uvedly všechna ustanovení, jež tvoří souhrnnou právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.
53. Není důvodná ani námitka žalobce, ve které namítá, že ve výroku rozhodnutí není uvedena formulace, že uvedené jednání vykazovalo znaky přestupku. Jak zcela jasně vyplývá ze závěru uvedené citace „*a tím se dopustil přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.*“, neabsentuje v napadeném rozhodnutí informace o tom, že skutek, jehož se měl neznámý řidič dopustit, vykazuje znaky přestupku. Taktéž není pravdivé tvrzení žalobce, že výrok rozhodnutí neobsahuje informaci o tom, že bylo zjištěné jednání zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí je u všech tří zjištěných skutků uvedeno, že je zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy.
54. Dále je podle žalobce výrok rozhodnutí nedostatečný z důvodu, že neobsahuje odkaz na ustanovení § 125e odst. 2 a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu.
55. K neuvedení ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí odkazuje zdejší soud na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017 – 71, který se zabýval totožnou žalobní námitkou, a s níž se tento soud přesvědčivě vypořádal. Předně uvedl, že ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o sankci,

nikoliv výroku. Vypuštění odkazu na toto ustanovení tak nezakládá nezákonnost rozhodnutí o sankci.

56. K neuvedení přesného odkazu na ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pak soud uvádí, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že pokuta byla uložena podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a pro určení její výše se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích přestupek vykazuje. V obou napadených rozhodnutích bylo opakovaně odkazováno na porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazujících znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, přičemž k tomuto přestupku je určeno rozmezí výměry pokuty od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně uvedl, že při stanovení sankce bylo přihlédnuto k závažnosti jednání a k tomu, že nedošlo k žádné škodě, a byla uložena sankce při spodní hranici zákonné sazby, konstatuje soud, že vyměření pokuty bylo stanoveno přezkoumatelným a zákonným způsobem.
57. Závěrem tohoto žalobního bodu žalobce namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, když mu uložil zaplatit pokutu bezhotovostním převodem na účet. Žalobce má za to, že mohl tuto povinnost splnit i jinak, což mu umožňuje § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), zejména úhradou na pokladně úřadu, což považuje žalobce za nejjednodušší.
58. Podle ustanovení § 68 odst. 2 věta třetí správního řádu, se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Pod těmito jinými údaji lze rozumět informace potřebné k zaplacení pokuty, například právě uvedení čísla účtu, na který má být pokuta zaplacená. Zároveň ale platí, že v případě, kdy správní orgán uvede ve výroku rozhodnutí pouze jediný možný způsob zaplacení pokuty, má tento způsob pouze informativní charakter a osoba, již je povinnost úhrady pokuty ukládána se může řídit ustanovením daňového řádu, na který ostatně žalobce sám odkazoval, a zaplatit pokutu způsobem, který daňový řád umožňuje. Ačkoli by bylo vhodnější, kdyby správní orgán uvedl v rozhodnutí více možností, jak mohl žalobce uhradit uloženou pokutu, nejde o vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí.

Zásada bezprostřednosti

59. V tomto žalobním bodu žalobce namítá, že byla porušena zásada bezprostřednosti, neboť správní orgán neprovedl ústní jednání, ani dokazování mimo ústní jednání a žalobci tak nebylo umožněno se bezprostředně účastnit dokazování, což je v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu.
60. Otázkou povinnosti konat ústní jednání v rámci řízení o správním deliktu se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, když uvedl, že „[v] řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu. V posuzované věci správní delikt spočíval v zaparkování vozidla na placeném parkovišti bez platného parkovacího lístku, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. (...) Za daných

okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání.“

61. V nyní projednávané věci jde o odpovědnost provozovatele motorového vozidla za tři skutky spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ke každému ze skutků měl správní orgán k dispozici oznámení o podezření ze spáchání přestupku i fotografie pořízené automatizovaným technickým prostředkem, které zachycovaly uvedené přestupkové jednání. Správní orgán I. stupně také vyrozuměl žalobce o zjištění protiprávního jednání ve výzvách ze dne 24. 6. 2015 a ze dne 8. 7. 2015. Na tyto výzvy žalobce reagoval označením řidiče, avšak uvedeného řidiče se nepodařilo správnímu orgánu I. stupně kontaktovat, neboť této osobě byl dne 10. 11. 2005 ukončen dlouhodobý pobyt na území České republiky, a správní orgán I. stupně učinil do spisu záznamy o odložení věci z důvodu, že se mu nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 30. 9. 2015 byl žalobce vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. Žalobce nikterak shromážděné podklady nerozporoval a ani sám nenavrhoval žádný nový důkaz. S ohledem na dané okolnosti tak nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť podklady, které měl správní orgán I. stupně k dispozici, dostatečně prokazovaly spáchání správního deliktu.
62. Ohledně absence protokolů o provedení důkazu listinou soud uvádí, že podle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu platí, že o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků řízení nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol.
63. V řízení o správním deliktu nebylo konáno ústní jednání a zároveň správní spis neobsahuje žádný protokol, který by potvrzoval, že bylo provedeno dokazování. K tomuto zaujal v minulosti již dvakrát své stanovisko poradní sbor ministra vnitra, když v závěru č. 72 z roku 2008 konstatoval, že „podle § 18 odst. 1 správního řádu je nutné sepisovat protokol o provedení důkazu listinou i v případě, že je prováděn mimo ústní jednání a to i v případě, že provádění důkazu nejsou přítomni účastníci řízení. V této souvislosti je však nutné upozornit, že i podle rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 ze dne 7. 9. 2008 se případná absence protokolu v případě, že listiny, kterými byl prováděn důkaz, jsou součástí správního spisu, nedá považovat za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.“ a na toto navázal v závěru č. 115 z roku 2012, když uvedl že „Správní orgán je povinen vyrozumět účastníky řízení o každém provádění důkazů, ať probíhá při ústním jednání, nebo mimo ně. V případě nepřítomnosti účastníka řízení při dokazování z důvodu, který připouští zákon, a při dokazování prostřednictvím písemných podkladů, jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu.“
64. Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Soud tak konstatuje, že správní orgán I. stupně sice pochybil, když nezaprotokoloval provedení důkazů listinami, avšak z důvodu, že tyto listiny byly součástí správního spisu a žalobci byla dána možnost seznámit se v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí, nešlo o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost

rozhodnutí. V tomto kontextu je totiž zohledňována povaha listinných důkazů, které se svou povahou výrazně liší od důkazů výsledkem či ohledáním, u nichž není možné akceptovat, aby správní orgán o jejich provádění účastníky nevyrozuměl, případně aby je prováděl bez přítomnosti účastníků řízení. Obdobné závěry přijal i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 – 61, když konstatoval, že „*Postup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vylíčených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu – nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná je situace u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoli v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu).*“. S výše uvedenými právními závěry se zdejší soud plně ztotožňuje, a proto konstatuje, že ani tento žalobní bod není důvodný.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů

65. V první námitce tohoto žalobního bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, protože správní orgán pouze konstatoval, že projednávané porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, že vykazuje znaky přestupku a že došlo k porušení pravidla provozu. Žádným způsobem však tyto závěry neodůvodnil ani neprokázal (nadto ani neuvedl, znaky jakého přestupku měly projednávané skutky vykazovat.).
66. Obdobným žalobním bodem se zabýval již i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 45/2017 – 71, v němž uvedl, že není obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Zároveň je třeba odlišovat v případě správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu znaky skutkové podstaty správního deliktu (125f odst. 1) a podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla (§ 125f odst. 2)
67. Znaky skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spatřovány v provozování vozidla v rozporu s § 10, tedy v nezajištění, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty tak není absence následku v podobě dopravní nehody, která je podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Další dvě podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla jsou, že a) porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem použitým bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Zároveň je nutné uvést, že „absence následku v podobě dopravní nehody“ je tzv. negativní skutečností a existence negativní skutečnosti se vylučuje. Je tedy nutné zkoumat okolnosti daného případu, jestli nenásvědčují, že by při spáchání deliktního jednání došlo i k dopravní nehodě. Fotografie, které byly pořízeny automatizovaným technickým

prostředkem bez obsluhy, zaznamenávají projíždějící automobil žalobce. Z fotografie je patrné, že vozidlo jede po pozemní komunikaci a nejeví známky poškození, které by byly bezprostředním následkem dopravní nehody. Ostatně ani žalobce netvrdí, že by řidič automobilu svým deliktním jednáním nehodu způsobil.

68. Dále není pravdivé tvrzení žalobce, že nebyly ve výroku rozhodnutí uvedeny znaky přestupku, které měly být uvedeným skutkem naplněny, poněvadž žalovaný jednak popsal podrobně všechny tři skutky spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci v místě, kde byla stanovena limitem 50 km/h tak, aby zahrnovaly uvedení místa, času a způsobu jeho spáchání, čímž byl popis skutku dostatečně určitý a srozumitelný, ale dále také konstatoval, že se neznámý řidič uvedenými skutky „*dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.*“
69. Žalobce dále namítal, že se správní orgán nijak nezabýval jedním ze znaků skutkové podstaty, a to, zda byl použitý rychloměr tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Toto tvrzení žalobce je v rozporu se zněním napadeného rozhodnutí, v jehož výroku je uvedeno, že „*byl odvolatel uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (...), jejichž skutkovou podstatu naplnil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb., neboť dne 01. 06. 2015 ve 13:45 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 68 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 15 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h), a dále dne 08. 06. 2015 v 16:53 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 68 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 15 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h), a dále dne 30. 06. 2015 v 18:06 hodin, na pozemní komunikaci v obci Kladno, v ulici C. Boudy, tedy v místě, kde je rychlost stanovena na 50 km/h, zadokumentoval automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy toto vozidlo jedoucí rychlostí 59 km/h. Dosud neznámý řidič tak překročil rychlost v obci o 6 km/h (po odečtu tolerance měřicího zařízení -3 km/h),“ výrok rozhodnutí tedy obsahuje informaci, že každý zjištěný skutek, na něhož je žalobce odpovědný na základě objektivní odpovědnosti, byl zadokumentován automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.*
70. Žalobce v rámci správního řízení nezpochybnil, že nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem, i přesto, že byl s touto skutečností seznámen ve výzvách k uhrazení částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kde bylo vždy uvedeno, že „*automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že (...)*“. Nebylo tak nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že se skutečně o toto zařízení jednalo. Bylo zcela dostačující, když v podkladu pro vydání rozhodnutí, kterým je i oznámení o podezření ze spáchání přestupku, bylo uvedeno, že měření byla provedena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.

71. V další žalobní námitce žalobce tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že správní orgán neřešil podmínky měření rychlosti obecní policií podle § 79a zákona o silničním provozu a podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a splnění těchto podmínek ani nijak neprokázal. Žalobce má za to, že je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* vycházet z toho, že měření bylo provedeno nezákonně, neboť je nutné presumovat, že jej provedla obecní policie na úseku, který nebyl schválen Policií České republiky, měření nebylo provedeno v součinnosti s ní, jeho účelem nebylo zvyšování bezpečnosti provozu, a o zřízení rychloměru nebyla veřejnost vhodným způsobem dostatečně informována.
72. V první řadě nelze souhlasit s žalobcovou interpretací zásady *in dubio pro reo*, neboť tato zásada se uplatní pouze v případě, kdy ve věci vzniknou *důvodné* pochybnosti. Tomu tak ale v daném případě nebylo. Žalobce nepředložil v průběhu správního řízení jediný důkaz, kterým by vyvrátil skutečnosti vyplývající se zákona případně z podkladů pro vydání rozhodnutí, tedy že měření provedla obecní policie na úseku, který nebyl schválen Policií ČR, že měření nebylo provedeno v součinnosti s ní, a jeho účelem že nebylo zvyšování bezpečnosti provozu, či že o zřízení rychloměru nebyla veřejnost vhodným způsobem informována. Nelze spravedlivě po správních orgánech požadovat, aby za žalobce domýšlely konstrukce vyvracející splnění podmínek pro provádění úsekového měření, zvláště za situace, kdy z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývají skutečnosti svědčící o opaku. Správní orgány neprovádějí dokazování ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona nebo z podkladů pro vydání rozhodnutí, pokud nejsou z okolností případu pochybnosti o jejich naplnění. O tom, že měření proběhlo v úseku schváleném Policií České republiky, svědčí všechna oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ve kterých bylo shodně uvedeno, že „*měření bylo prováděno (...) v úseku určeném Policií České republiky.*“ Účel měření vyplývá ze zákona a je jím vždy zvyšování bezpečnosti provozu. Pouze v excesivních případech lze uvažovat o tom, že byl účel jiný, avšak okolnosti tohoto případu nenasvědčují, že by šlo právě o takový excesivní případ. Ohledně uvědomění veřejnosti o provádění úsekového měření rychlosti soud odkazuje na navazující část vypořádání tohoto žalobního bodu, kde dospěl k závěru a ověřil, že byla informace o prováděném měření rychlosti uveřejněna v souladu se zákonem.
73. Žalobce se domnívá, že měření bylo provedeno nezákonně, poněvadž nebyl daný úsek měření označen příslušnými dopravními značkami, kdy nutnost jejich užití vyplývá ze skutečnosti, že jsou tyto značky ve vyhlášce č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, i ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, uvedeny. A dále má žalobce za to, že nutnost užití příslušných dopravních značek vyplývá i z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť to uvádí, že účelem měření rychlosti je zvyšování bezpečnosti, a toho lze dosáhnout nejlépe tím, že se měřený úsek označí příslušnými značkami, aby mohli na měření rychlosti reagovat i řidiči, kteří o umístění rychloměru jinak nevědí, zejména přespolní řidiči. Pokud je měření rychlosti prováděno utajeně, je podle žalobce jeho účelem nikoli prevence, ale sankcionování, resp. výběr pokut, což je v rozporu s proklamovaným účelem.
74. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011,

tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít ve dnech 1. 6. 2015, 8. 6. 2015 a 30. 6. 2015, za něž nesl žalobce objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu.

75. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, kdy mělo dva odstavce, přičemž odstavce druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje také na výroky poslance Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Této praxe, tedy jakéhosi „úsekového dodržování pravidel silničního provozu“, se ostatně dovolává i žalobce, když má za to, že zvýšení bezpečnosti silničního provozu přispěje pouze to, bude-li každý měřený úsek označen značkou informující o prováděném měření, ovšem zároveň neuvádí, jak by měla být zvýšena bezpečnost silničního provozu na úsecích, kde měření rychlosti neprobíhá. Řidiči motorových vozidel jsou povinni dodržovat pravidla silničního provozu, a to nezávisle na tom, zda dochází bezprostředně k vymáhání takového pravidla (prováděním měření), či nikoli. Řidiči nemají dodržovat pravidla silničního provozu pouze v místech, kde si jsou vědomi jistého postihu za jejich nedodržení, ale mají je dodržovat všude, kde jsou tato pravidla stanovena. Jistá nejistota ohledně nevyhnutelnosti sankce nutí řidiče řídit motorová vozidla ukázněněji, a to ve všech úsecích, a nikoli jen v úsecích, kde jsou informace o prováděném měření.
76. Zcela nedůvodná je pak i námitka žalobce, ve které uváděl, že neoznačením měřeného úseku dochází k diskriminaci přespolních řidičů, kteří nevědí o instalaci automatizovaného technického prostředku. I přespolní řidič je povinen dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost v jakékoli obci. Pakliže tak nečiní, je za takovéto porušení pravidel silničního provozu odpovědný. Nelze akceptovat žalobcův přístup k dodržování pravidel, podle kterého by pravidla měla být dodržována jen tam, kde prokazatelně probíhá kontrola jejich dodržování. V takovém případě by nikdy nemohl být řidič postižen například za nedovolené předjíždění, či státní v místě, kde je to zakázáno, pokud by nebyl předem upozorněn na to, že v daném místě probíhá dozor nad dodržováním tohoto pravidla silničního provozu. Podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona o silničním provozu může být řidičské oprávnění příslušné skupiny nebo podskupiny uděleno pouze osobě, která získala odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel podle zvláštního právního předpisu. Podle ustanovení § 20 odst. 2 písm. a) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, obsahuje výuka žadatelů o řidičská oprávnění i výuku předpisů o provozu vozidel. Řidič vozidla je podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o silničním provozu povinen dodržovat i povinnosti účastníka provozu na pozemních komunikacích

stanovené v § 4 tohoto zákona. Mezi tyto povinnosti patří mj. řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Pakliže zákon o silničním provozu upravuje nejvyšší povolenou rychlost v obci, dále opravňuje obecní polici k provádění měření rychlosti, a nestanovuje povinnost obecní policie označit měřený úsek dopravními značkami, není žádný důvod pro to, aby bylo nahlíženo na provádění měření obecní policií, které není označeno příslušnými značkami, jako na diskriminační pro přespolní řidiče. Nadto je každý řidič povinen znát pravidla silničního provozu, a je povinen je i dodržovat. K dodržování pravidel silničního provozu nemusí být vyzýván dopravní značkou, resp. nemusí být informován o provádění kontroly dodržování pravidel silničního provozu.

77. Ohledně námitky nevypořádání se s materiální stránkou správního deliktu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, „Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46 také uvedl, že „ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj., součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoli však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.“
78. Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu založena na objektivní odpovědnosti, přičemž neprobíhá dokazování o tom, zda byl s jistotou spáchán správní delikt, za nějž je provozovatel vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný, neprobíhá tedy ani ověřování, že byla naplněna materiální stránka tohoto přestupku. Materiální znak správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu je naplněn vždy, když jsou naplněny jeho formální znaky.
79. Důvodná není ani námitka, ve které žalobce uvádí, že se správní orgány nezabývaly tím, jestli byl použitý rychloměr ověřen. Ve spisu jsou založeny ověřovací listy obou rychloměrů, jimiž byly zjištěny skutky naplňující znaky přestupku, za něž žalobce objektivně odpovídá.
80. V další námitce žalobce uváděl, že správní orgány nijak nepopsaly hodnocení důkazů. Tato žalobní námitka není důvodná, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „z podkladů a důkazů je nadevší pochybnost seznatelná, že provozovatelem předmětného vozidla, se kterým byly spáchány v inkriminovaném místě a čase přestupky tak, jak jsou popsány výše, nezjištěným řidičem, je právě odvolatel (prokázáno zadokumentovanou lustrací v evidenci vozidel – sám odvolatel pak tuto skutečnost ani nezpochybnil). Stejně tak je spolehlivě prokázáno, že porušení povinnosti nezjištěným řidičem vykazuje znaky přestupků podle zákona

č. 361/2000 Sb., (prokázáno Oznámením o podezření ze spáchání přestupku a současně i fotodokumentací předmětného motorového vozidla v inkriminovaných místech). Nadevší pochybnost je tedy prokázáno, že odvolatel v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 361/2000 Sb., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče stanovené zákonem č. 361/2000 Sb.“ Z uvedené citace je tak patrné, že žalovaný hodnotil důkazy a podklady pro vydání rozhodnutí a popsal, které skutečnosti jsou těmito důkazy prokazovány.

81. Nedůvodná je i námitka týkající se absence odůvodnění odečtení odchylky od naměřené rychlosti. Tato odchylka je přezkoumatelně stanovena v opatření obecné povahy číslo 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/055/09/Pos, kterým se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla, včetně metod jejich zkoušení při schvalování typu a ověřování měřidel: „silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu“, vydaném Českým metrologickým institutem, jako věcně a místě příslušným orgánem ve věci stanovování metrologických a technických požadavků na stanovené měřidlo a stanovování metod zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla (dále jen „opatření obecné povahy“). V části 2 opatření obecné povahy nazvané Metrologické požadavky v bodu 2.5 Největší dovolená chyba při používání, je uvedeno, že „největší dovolená chyba měření rychlosti při používání rychloměru v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h.“ Správní orgán I. stupně tak zcela v souladu s opatřením obecné povahy odečetl od naměřené rychlosti, která byla do 100 km/h, odchylku měření 3 km/h.
82. Žalobce dále namítal, že skryté měření rychlosti obecní policií nemá oporu v zákoně a jedná se o překročení pravomoci podle § 79a zákona o silničním provozu. Žalobní bod není důvodný, neboť jak soud uváděl již výše, obecní policie není povinna označit dopravní značkou úsek, kde provádí měření rychlosti. Ustanovení § 79a zákona o silničním provozu stanovuje pro provádění měření rychlosti obecní policií pouze jedinou podmínku, a to, že toto měření je vykonáváno výhradně na místech určených policií České republiky.
83. Žalobce rozporoval i užití záznamů pořízených automatizovanými technickými prostředky, neboť podle jeho názoru nejsou přípustné jako důkazy ve správním řízení, protože byly pořízeny bez vědomí kontrolované osoby. Odkázal přitom na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, a ze dne 25. 2. 2010, č. j. 9 As 38/2009 – 123.
84. Vzhledem k tomu, že žalobce v rámci celého správního řízení nerozporoval použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
85. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 – 24, sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti

tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.

86. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.
87. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Podle soudu však lze považovat za dostatečné a vhodné uveřejnění, uveřejnění této informace na internetových stránkách. Soud zjistil z webových stránek města Kladna (www.mestokladno.cz), že je tam v článku nazvaném „Mapa radarových stanovišť“, vytvořeném dne 16. 7. 2008 a změněném dne 17. 7. 2008, uveřejněn odkaz na informace o úsekovém měření, a to konkrétně o úsekovém měření rychlosti v ulici Cyrila Boudy, kde je po rozkliknutí tohoto odkazu dostupná mapka zobrazující přesný úsek ulice Cyrila Boudy, kde probíhá úsekové měření rychlosti.
88. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v ul. Cyrila Boudy v Kladně. Na základě výše uvedených podmínek pro měření rychlosti obecní policií prostřednictvím stacionárního radarového měřiče tak soud uzavírá, že proběhlo v souladu se zákonem.
89. Zároveň se žalobce v tomto žalobním bodu domáhal i konstatování nezákonnosti použití fotografií z kamer umístěných v obci, a to z důvodu, že právní řád nezakotvuje žádný právní základ pro utajované pořizování audiovizuálního záznamu orgány veřejné moci pro účely správního řízení.
90. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb., platí, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
91. Použitelností důkazů zajišťovaných veřejnou mocí se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 – 119, sb. NSS č. 2344/2011. Zdejší soud odkazuje zejména na odstavce [29] a [30], ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „co se týče pořizování a využití audiovizuálních záznamů, ESLP rozlišil na jedné straně situaci, kdy je monitorováno veřejné prostranství z bezpečnostních důvodů a tuto scénu sleduje pracovník bezpečnostní služby v televizi s uzavřeným okruhem. Takováto situace je v podstatě obdobná tomu, kdy při průchodu veřejným prostranstvím může být člověk viděn ostatními lidmi, kteří jsou přítomni. Běžný provoz bezpečnostních kamer sám o sobě, ať už na ulici nebo ve veřejných prostorách, jako jsou obchodní centra nebo policejní stanice, neaktivuje užití čl. 8 Úmluvy, neboť slouží legitimnímu cíli a předvídatelnému účelu [Perry proti Spojenému království (stížnost č. 63737/00), ze dne 17. 7. 2003, § 36; srov. však též Peck proti Spojenému království (stížnost č. 4467/98), ze dne 28. 1. 2003]. Důležitým pro posouzení, zda je určitá

skutečnost chráněna čl. 8 Úmluvy, je posouzení, nakolik je daná aktivita veřejná, resp. veřejnosti přístupná [srov. Buston, R. Private Life and the English Judges, 29 Oxford Journal of Legal Studies 413 (2009), na s. 419 - 421]. Na straně druhé ovšem stojí situace, kdy by toto monitorování bylo systematické nebo by z něj byl pořízen trvalý záznam, event. je snímání kamerou zaměřeno na pořízení cílených a jasných záběrů jednotlivce.“

92. Podle soudu není pochyb o tom, že je-li snímán veřejný prostor (zde prostor ulice), jde o situaci nastíněnou v úvodu citace, tedy o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti. Zároveň je zde dán zásadní účel pro pořizování záznamů těmito kamerami. Tímto účelem je zvýšení bezpečnosti provozu, resp. postižení protiprávního jednání spočívající v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.
93. Zároveň soud uvádí, že záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují řidiče automobilu a nikoli i další osoby. Tyto záběry mají napomoci objasnění přestupku. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených na kamerovém systému, tedy i těch, které pouze vjely do měřeného úseku, či z něj vyjely, ale je použit pouze záznam, ze kterého je patrné, že daná osoba vjela do měřeného úseku, pohybovala se v něm nedovolenou rychlostí, a následně měřený úsek také opustila (bez čehož by samozřejmě ani nemohla být jinak změřena rychlost vozidla).
94. Uvedený žalobní bod tak není důvodný, protože záznamy pořizované kamerami jsou jednak pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem), jejich účelem je obecněji řečeno zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob, a dále je ve správním řízení užíván vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty.
95. Žalobce také uvádí, že se měly správní orgány zabývat *ex offio* skutečností, komu patří použitý rychloměr, a měly se dále zabývat tím, na základě jakých smluvních podmínek je rychloměr obecní policii zapůjčován, aby mohly posoudit, zda jde o přípustnou či již nepřípustnou participaci soukromoprávního subjektu na měření rychlosti.
96. Žalobní bod není důvodný, neboť z ověřovacích listů obou použitých radarů je zřejmé, kdo je vlastníkem používaných automatizovaných technických prostředků, a že jimi není soukromá osoba. Rychloměr, který byl umístěn v ulici Cyrila Boudy ve směru do centra, vlastní statutární město Kladno a rychloměr, který byl umístěn v ulici Cyrila Boudy ve směru z centra vlastní Městská policie Kladno. V ani jednom případě tak nebyl radar obecní policii zapůjčován soukromou osobou. Vzhledem k tomu, že z podkladů pro vydání rozhodnutí nevyplývaly skutečnosti nasvědčující, že by byl některý z použitých automatizovaných technických prostředků používaných bez obsluhy zapůjčován obecní policii soukromou osobou, neměly správní orgány povinnost vypořádat se s argumentací o případné přípustnosti participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti.
97. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že ověřovací listy k použitým rychloměrům byly vydány v rozporu s právními předpisy, neboť rychloměry ve všech případech ověřoval jejich výrobce, což je v rozporu s § 14 správního řádu. Žalobní bod není důvodný, neboť jednak u rychloměru Unicam VELOCITY 3, ověřovací list č. 8012-OL-70001-15 ze dne 7. 1. 2015, je zřejmé, že ověření provedl Český metrologický institut, nikoli výrobce radaru. Z druhého ověřovacího listu č. 58/15 je sice zřejmé, že ověření provedl výrobce

automatizovaného technického zařízení, nicméně soud v tomto bodě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 As 81/2009 – 101, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval zcela totožnou otázkou, rozhodná právní úprava byla totožná jako v nyní posuzovaném případě a týkal se totožného subjektu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „z obsahu zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho prováděcích předpisů vyvozuje, že zákonná úprava nevylučuje, aby v daném případě výrobce silničních rychloměrů používaných při kontrole dodržování pravidel silničního provozu byl současně autorizovaným metrologickým střediskem, jestliže ho Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, autorizoval k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel (přičemž stěžovatel ani netvrdí, že by výrobce takto autorizován nebyl).“ Zdejší soud nemá důvod odchylovat se od závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem, neboť skutkové okolnosti i právní stav jsou zcela srovnatelné s posuzovaným případem,

98. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí i z důvodu neuvedení přesné časové verze příslušných právních předpisů, které správní orgány užíly při rozhodování. Podle žalobce není dostatečné uvedení formulace „ve znění pozdějších předpisů“, neboť se jedná o neurčité znění. Žalobní bod není důvodný, neboť ve výroku napadeného rozhodnutí je zcela konkrétně uvedeno, že „napadeným rozhodnutím byl odvolatel uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), jejichž skutkovou podstatu naplnil tím, že (...)“. Z uvedené citace je tak zřejmé, jaké znění zákona o silničním provozu žalovaný užil, tedy zákon ve znění do 30. 6. 2017.
99. Žalobce se dále znovu domáhá aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, to z důvodu, že zákon o odpovědnosti za přestupky považuje za příznivější, neboť stanovuje kratší lhůtu k projednání přestupku. Jelikož je tato námitka obdobou prvního žalobního bodu, s nímž se soud vypořádal v části tohoto rozhodnutí nazvané „Prekluze“, odkazuje na právní závěry, které již vyjádřil v této části rozhodnutí.

Protiústavnost

100. V dalším žalobním bodě žalobce namítal protiústavnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
101. Jelikož se Ústavní soud s touto problematikou již vyrovnal, odkazuje zdejší soud na nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, ve kterém Ústavní soud neshledal nesoulad napadeného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy. Ústavní soud mj. uvedl, že „odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. Protože provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt bez ohledu na zavinění, jeho odpovědnost primárně neslouží potrestání řidiče, který porušil některou z povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Vůči řidičům má působit zejména preventivně, aby se porušování těchto povinností do budoucna nedopouštěli. Předpokládá se, že provozovatel vozidla ví, kdo v době spáchání přestupku podle zákona o silničním provozu užil jeho vozidlo, jakož i že má zájem domoci se po řidiči náhrady zaplacení pokuty, respektive určené částky,

případně, že bude na řidiče v rámci vzájemných vztahů působit jiným způsobem tak, aby se porušení povinnosti neopakovalo, včetně možnosti zamezit mu v dalším užívání vozidla. Pokud by provozovatel vozidla na porušování povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích adekvátně nereagoval, vystavil by se riziku, že v budoucnu sám ponese případné další sankční následky.“

102. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud již podrobil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zkoumání jeho souladu s ústavním pořádkem a dospěl k závěru, že toto ustanovení s ním není v rozporu, je žalobní bod nedůvodný, neboť žaloba nepřináší žádné další argumenty, které by bylo potřeba zohlednit, a zdejší soud se plně ztotožnil se závěrem Ústavního soudu o ústavní konformitě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

Diskriminace

103. V předposledním žalobním bodě žalobce namítá, že v souvislosti s řešením přestupků podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu dochází k diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel, neboť v případě, že je zjištěno přestupkové jednání u provozovatele motorového vozidla, který má sídlo nebo bydliště v zahraničí, nedochází k vymáhání sankce od tohoto zahraničního provozovatele motorového vozidla, kdežto čeští provozovatelé jsou vyzýváni k zaplacení pokuty, čímž jsou omezováni ve vlastnickém právu. Žalobce navrhnul, aby soud prověřil, v kolika případech správní orgány vymáhaly určenou částku po zahraničním provozovateli vozidla a kolikrát proti němu zahájily řízení o přestupku provozovatele vozidla.
104. Žalobce se nemůže dožadovat postupu, aby nebyl sankcionován za jednání, které je podle českého právního řádu postižitelné v případě, že tvrdí, že jiný subjekt zůstal nepostižen. Jak přesně vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 19. 2. 2013, č. j. 59 A 15/2012 – 40, „*princip právní jistoty a zásada předvídatelnosti a legitimního očekávání správních rozhodnutí v sobě nezahrnují jako atribut právo účastníka řízení, aby nebyl za své protiprávní jednání rozhodnutím správního orgánu postižen, zůstalo-li v minulosti jeho jednání či jednání jiného subjektu (dle tvrzení účastníka řízení shodné či obdobné) nepostiženo. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem, může se domáhat jen toho, aby správní orgán dodržoval takovou správní praxi, která se pohybuje v mezích prostoru pro uvážení, jenž je mu zákonem dán.“*
105. Vzhledem k tomu, že se žalobce nemůže dovolávat ve svůj prospěch nečinnosti správních orgánů v případech, ve kterých měly konat, není žalobní bod důvodný. Soud nepřistoupil ani k prověřování statistických údajů ohledně postihování tuzemských a zahraničních provozovatelů motorových vozidel, neboť nejde o skutečnost, která by měla význam pro posouzení tohoto žalobního bodu. Jednání, která jsou žalobci přičítána, spočívají v objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalobce je postižitelný za to, že nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu, a proto musí strpět sankci, která je s tímto správním deliktem spojena.

Zavinění

106. V posledním žalobním bodě žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem

č. 183/2017 Sb., zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s přihlédnutím k § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 127f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výlukou nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.

107. Soud poukazuje na to, že odpovědnost žalobce podle § 125f zákona o silničním provozu byla posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění zákona č. 249/2014 Sb., tedy ve znění, které taktéž neobsahovalo explicitní výlukou zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
108. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku/dříve správního deliktu, neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o přestupcích na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasté frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsobem žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, jíž provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“

109. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“
110. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odstavci 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

111. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
112. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně